Mäster Peres.

I ett fjärran land lefde två bröder, Wilhelm och Erik, hvilken af sin fader hade ärft en hertigdöme, visserligen ej ~~af blott~~ af största, men stort nog för dem både. Emellertid voro de mycket stolta öfver sin börd och sin hertigtitel, och då de dessutom voro mycket enfaldiga, hade det mycket godt endeles bötet för dem, så vida de ej hafft en synnerligt klok rådgifvare, som visst mäster Peres, som för dem skydde hand om icke.

Nu skola vi nu veta, att de både bröderna ofvan hade en syster vid namn Ingeborg, och i henne hade mäster Peres förälskat sig. Men då han hos de både bröderna hade anhållit om hennes hand, hade de blott skrattat emot och hån afvisat hans anhud.

Hvem kunde tro, en simpel underlåte, vågar sträcka sina ambitioner så högt som till de både hertigarnas syster!

På dem skrymf svarade den kloke Peres intet, utan tystad de både unga hertigarna blott med råd och dåd, och då de icke kunde undvara hans hjälp hållos de ständigt nödvändigt att glömma bort alla sitt förnärd. För att emellertid dess syster skulle vara utanför mäster Peres' synhåll, hitto de åt henne uppbygga ett fästbild slott, dit hon skickades med sina tärnor. Mäster Peres var därunder storligt tillsammans med de både hertigarna, så på så vis kunde dessa sig komma hennes både hand och hennes. Peres

kötsel ej mäkta dess glans, utan
syntes mörd av krämen. Blott en sak
kunde hon förtvivlat sig. När han
av kvällen satt i sin stora bryg-
salen tillsammans med kvartigarna
av deras män, medan dessa dunkade
av glasen, skulle hon på nytt
i sped. Ingen skulle på tigstala
honom av hon skulle ej (förena
mången. Så att slutligen kunde man
ej annat än gå in. Kvartigarna av
deras enskilde Stallbröder
tyckte just icke, att den kände av
kvinnokönets mäktes Venus var något
tveksigt sällskap av så kära
kunna dåligt gamla vara i sped
på att å sin sida få slippa hans
hitande anmärkningar.

Nu finns det ett knapt
en tiddare, som tillsist knäckte Venus
av ofundades kronan av stöking
hon intog bland kvartigarnas väd-
tjänar av (konstens enkliga kvinnor
Men så kom Venus/ städer med sitt av
odygdigaste skvaller till ämbete, kvar
tiddare icke (förmått någon där-
kon punkt, mot hvilken hon
kunde rikta sin förtal.

En kväll medan de öfriga
satte sig dagsbrevet gick tiddare
emellertid ut för att svalka sig
i skymningen, av som kvällen av
redan var, kom hon Dalla
hänger, tiga dess så kom slut-
ligen besinna sig fått in sid brun-
stens Angelbrygg stiga. Därifrån
hörde hon skämtande av skrattande
röster, av för att se efter kvad

det var, klättrar han öfver planket ut till
~~det han~~ i, och princessans rum. Där sig han
tim sin öfverraskning Mäster Perus, hvilken
dagt sin arm om princessans lif, och han
hörde, huru de och tärnorna skämtade öfver
de blåa bönstigarna, som ej visste af sin
Mäster Perus hemlige ofärd dag sig tim
jungfrurna för att träffa sin älskade.

När eftermen sig detta, bestämde
han sig icke länge, utan skyndade tillbaka
tim hvarfvet, ty om hon fått veta
på sin kunna att en skulle han ändtligen
på nyligt att störta sin fiende Mäster Perus.
Med andan i halsen störtade han in i
salen för att medela de lägre bröderna
sin upptäckt, men knapt hade han fajt
~~att stig~~ Kommit öfver tröskeln, förrän han fattade
öfverraskning tog att stig tillbaka: midt
bland hoffolket, på sin vanliga plats,
satt vänligen Mäster Perus, fast att
ganska blandt sina bröder var. När
eftermen sig ortar, vägrade han motsa-
ligen ej komma fram med sin anklagelse,
utan satte sig helt förbryllad vid
bordet att tag sina goda bröder.

Dagen därpå vände sig mis-
tankarna åter, att han beslöt att nog-
grannare undersöka saken, ty att Mäster
Perus, så skicklig han än var, icke kun-
digt kunde vara på sin ställen, det
insåg han ock. På kvällen envägs han
sig därför åter tim jungfrurna att
sig Mäster Perus sitta där liksom
vanligt fanst, men så han kom in i
borgsalen satt han öfven där. Eftermen
hade han blifvit djupare att fatta
därför fann tim Mäster Perus samt

tilltalar honom, liksom Mäster Pers
sista stum timme först nu tycktes ikke
ens hörn, hvad som sades. Då riddaren
ämnar en gång upprepat sin fråga,
men liksa litet erhöll svaret som,
sökte han att slå Mäster Pers
på axeln för att väcka hans
uppmärksamhet. Men slaget träf-
fade endast tomma luften, ty
riddaren fann nu, att den lär-
de Pers, som satt i bokgrotten
endast var en skenbild af den
verkliga, som däremot befann sig
i jungfrutornen hos prinsessan Inge-
borg.

Sporet var dörrmed/rummet, och
riddaren skyndade sig att meddela sin
upptäckt till de både härtigarna. Des-
sa, som i grunden/ hetade/ till vrede/
liksa innerligt som riddaren hatade
honom, störtade genast upp från
bordet och ilade till jungfrutornet,
där de mycket riktigt funno
Mäster Pers, som satt i högsäte
bredid prinsessan. ✝

— Lät mig hämnas min
skymf, utropade härtig Wilhelm.
Jag är den äldste och jag skall
straffa den nidingen.

Därpå ilade han mot
Mäster Pers, grep honom om
strupen och kortade honom
handlöst i golvet — utan att
denne gjorde ett försök till
motstånd. Den vanvördige här-
tigen tramade därefter den
lärde på bröstet, drog
sin sträng om stolen med
en hugg upprest från golvet,

✝ Då denne fick se sina
både bröder, blef han genast
förskräckt och erinrade mäs-
tare Pers att ej den vise
endast bog en bland många
icke hyste fruktan/ samt sög med
en hugg blick på den in-
trängde skaran.

så att Brodet spontan mot kinesen. Hänsyftet förbjöd så därefter systemet att tiåta rent golvet.

— Vi ciliga, tillade de, ibe bröfva dig något af att ständigt bespeja en påminnelse om din död älskare.

Den stackars herdeboy hjälte vanmäktig till marken, så låg de grymma hödarna bespäfva sig stojande över med sina knektar.

Då han åter [redacted] vände tillbaka, vägrade han knapt tro sina ögon, ty han såg Mörker Perus, lugn som en ingenting händt, sitta i högsätet, frisk och oskadad. Först trodde han, att det blott var hans önskan, men han

[redacted]:

— Min älskade, tvifla icke på mig, ibe fruktan. [redacted] och dina bröst bröfva ingen makt öfver mig, ty med min kraft har jag ibe bröfvat något att undgå dinas fiendt. Genast, när de störtade in i salen, såsnart jag dinas syn, och den mäktige Perus, som de trodde sig gripa och bugga i stycken, var endast en tomkrumbe, som jag satte i stället för mig själf, då jag gjorde mig osynlig.

— En gång har detta bedrägeri för dig. Men de stora bröllet ibe återkomma. Flyg därför, medan tid ännu är, ty pesta ibe längre förstupen.

[redacted].

— Var utan [redacted]. Ingen [redacted] dig eller mig.

Men du har rätt. Här kunna vi ej
längre vara, ty dina bröder förtjäna
ej hatet, att jag vidare tvingar mig
av dem. Alla Både skola vilbe-
gripa oss bort till ett främmande
land, där människorna äro
hårda och fiendtliga emot
— Dit du går, följer jag
gärna med. Här, hos dem, kan
vilket mörda dig, kan jag in ej
längre existera.
— Godt. Men innan jag
lämnar detta ställe, vill jag dock
ännu en gång tala till dina
bröder. Ty de bör ock få veta,
vad de knappa gjort.
Ingeborg började försäkra
att hälsa komma tillbaka, men
han bryskt sig utom att alla
på hennes bröder till knappa
en gång till sina
vanliga platts utom att se
henne åt höger eller vänster.
De härtigaste ögon fingo syn på
den man, som de nyss trodde sig
hafva dräpt, kände dess förklädning
ingen gräns, och lätto genast slå
den förnäme i jorn. Därefter
förde han ut sin broder
på en spänna, och för att
öka hans kval sände de bud
efter sin syster för att hon
skulle få se hans hädan-
färd. De alla voro förtum-
lade av blodet trädde fram för
att förakta sin värk, tog

Mäster Petrus sin stav mot de båda
hädnina så skarpt sina bröder, vilka
genast följde sin maneb. Därpå
yttrade han:

— Ni har skapat mig i Ejärn.
Men här förbi mina bröder, så
är det än jag själf, som genom min
konst, återtager den förlust, Ni
orsakat bröderna mig. Ty Ingen
är skälig, än jag själv Eder tum-
marer. Ni har mött emot mig,
högfärdiga och grymma. Men ej
förtänk Eder mästare, har jag dock likväl
skydd Eder emot Eder själva och
därtenp sin godo. Så bad jag om
Eder nåd. I Eder högfärd
mente Ni, att jag stod så högt
under Eder, att detta skulle endast
vara en ofrivillighet, så Ni afsky
mitt anbud, ehuru Ni förtjänade
icke annars följd af sådana tjänster.
Men det bar jag säga Eder, att
om än min bröd kunde icke
så lika högt som Eder, så står
jag dock genom min konst icke
öfver Eder, Ni tumlösa och lät-
sinniga ynglingar. Och om Ni
gifvit mig lemna tid åtta af
vår hjärta, skulle jag alltid
bevara stunden som hos Eder
och tvingat stå Eder bi. Nu däremot
tager jag Eder nåd utan
ehuru lof, så mina råd skolen
elenig bröderne stå Eder
tin buds. I skolen befara utan
ära, så utan än skolen I orsaka
dö. Det skola vara straffet för
Eder högfärd.

† Härdanefär skilgas mina vägar.

När han yttrat detta ord, ~~tackade~~ gjorde han med handen några ljusliknande tecken i luften, så genast stod en ängel, drapperad och försedd med vingar framför honom. Medan denne ängel med vördnad uppgav Kristi namn, böjde han knäfallande handen och bad med hela den förtrodda församlingen, som ödmjukligen höjde sig i luften och fick de båda älskande inför de himmelska brödernas åsyn.

. . . . . .

. . . . .

. . .

Vagnen närmade sig med i ett annat härligare område, och de båda vännerna steg ur. Petrus vände sig då till Jungfrun och sade:

— Hittills hade vi blott mänsklighetens ondska att skåda. Vi skola nu se, om det icke bor något bättre. Misstagen i denna värld, så fin och ren den än förefaller, äro människor icke bekanta med. Vi kunna lämna bort för oss själva. Vänta mig emellertid här, medan jag går bort att hälsa Herren. Ni skolen icke länge vänta, innan jag är tillbaka.

Petrus begav sig därpå till härligarens borg, som låg alldeles strax bredvid, och inträdde högtidligt, såsom det anstod en ängel-

farmor man, i köket, där korken just satt en tuppa på spetsen för att vakta den tio middagen. Tillfälligtvis hörsammade sig kärlingen till hjälp i köket av lust att höja på, huru korken lagade tuppen i ordning. Kärlingen hade nämligen väldigt bråttom hem av sådana?

— Mycket har jag hört talas om tapperheten hos, men folket tycker sig aldrig kunna kasta kasten kärlingar. Men en sak förvånar mig av för öppet allt andra, med vilken jag talat. En sådan man som du är ovan dagligen att skåda något mer än kärlingar. Kanske är du icke kvinna?

— På den saken har jag just aldrig tänkt, av jag är nöjd som jag har det.

— Skulle du då icke av vilja skåda kvinna, om någon möjlighet erbjöde sig därtill?

— Det har jag icke sagt. Men så vidt jag har att säga, av jag har därför icke egentligen någon tanke därom. Kunde jag emellertid skåda kvinna, så skulle det möjligtvis ej vara mig emot.

— Skulle du i så fall vilja förstöra skönheten av man, som skapade Eder kvinnogestalt?

— Visst skulle jag det, av icke skulle han göra mig en dylik tjänst för intet.

Godt! Lofvar ni att
— ~~Skola ni tiga~~ gifva honom
tio mynter guld om året, så länge
ni lefven.
— Icke mer än tio, utom jag skall
med nöje gifva honom tjugufem
om ändå ännu mig en hvass
yxa finnes.
— Jag begär inte mer än tio,
men dem måste jag ha.
— Ont är icke svårt att
lofva, med härtigen.
Fursten är hans fiende, skulle
han på inspiration detta löfte. Kom-
ma till det land, där härtig-
domet låg, hvad blott en annan
man, hvilken han än gammal
kledsam ämne Venus stod kvar
i knoten och tittade på tuppen.
Sin kocken under öfver eldens
Som kuddvinkeln om att
konungen dött och att folket
samman kalmats för att välja
en ny.
— Vänta mig här, tills
jag Venus tin härtigen. Jag går
in till rummet, så att jag kom-
mer tillbaka med en konungs-
krona, på det att de tio mynten
måtte. Ditt är ju öfvermannen!
När Venus kom tillbaka,
hade kockdrängen redan in-
pinnat sig med sin tredje
son så att tydligt som annat
om att välja/ pilten sin konung.
Men Venus tog då sin orden
att under:

— Det är väl sant, att en sten alltid
har ärfva sin fader. Men hvar gåfves det
sten att liktigen tinga? är en enmälig
ord. En konung skola kunna stå för hundra,
förnan ett mot gifva fienden sig
uppsatt hären ordning och fäd. Och det
kunna barn icke göra. Därtill krafves
en man, tapper att förfara i krigiska råd.
Lärtkilde är detta fabet nu, ty hi
har väl annu hört, hvad man kostar oss?

Nej, det hade ingen hört.

— Jo, förstår Peris, just
nyss har jag sjöfaren mannen vikinga-
skepp gjort skandning, att hans
namn vidare än tagen af de främ-
mare krigare att detta ord
blir gifva sig i mening att bryta
in i landet att förhöja ära. Jag
frågar nu: hvem skall bliva den
näfvare, att konungen är ett
ansenligt bane? Och hvem skall
under de inspelaja att bekymmers-
samma tider, som stunda, ~~skall~~
hålla hvarit stramen? Icke den
dör pilten.

Ditta ord gjorde ett starkt
intryck på ungdom, den nya princes
vapnade anhängare blefvo torkstumma,
att de flesta instämde med Peris.
Tin stut frågade min konung,
hvilken han ansåg vara lämp-
ligast tin konung, att Peris,
som just väntat på denna fråga,
började då att prisa hövdingens
tapperhet att klokhet samt
hyllandes hans val, att alla snart
blefvo ense att tåga ärat
konung tin konung.

† underströkelse av, att

Kungl. Maj:ts Stående fot

Kungl. Maj:t har velat öfver-
sända Eders Excellenser till
kännedom för att meddela den
glada nyheten att fredens sista
tio marker gått.

— Tio marker! Här är
hundra, att skulle de än är-
ligen förena tio gånger så
mycket, skulle jag dock med
nöje gifva dig dem, ty en så lön-
tjänst har ännu aldrig någon
människa gjort mig.

— Tack, men det är nog
bäst att vi hålla oss till öfver-
enskommelsen. Betala mig
blott alltid mina tio marker,
så jag kommer för att köpa
dem, då i så fall skola vi
vara kvitt.

Kungen befallade att
Stående fot

att genast, bjuda sig därefter
till det kungliga slottet,
där han kunde få bestå tjenst,
att för att ingen skulle kifva
ledsen gifte han sig på flickan
med sin förlofvades enda at
upptog den unge prinsen som
sin egen son. Att märkvär-
digaste var dock, att man
aldrig sedermera hörde något
av den förkrossade vikinga-
hären, som så satt skräcken i
alla. Och var, som om den
var bortblåst, så ingen länder
länder vidare för dem, ty den
unge konungen och dem att
att trotsa med. Midt på

Det stora torget låt kallades
en vårdag oxe, af hvilken hvem
som ville kunde taga sig en bit,
oppningsbunden flödade vidt om
de kungliga personernas vagnar
med öpen folkhoparna. Det var
därför ej nu undra på, att alla
endast kunnade om tjuvar, när
de allraförsta hade kapat en bättre kappa.

Så gick en dag, att Pers,
som under tiden ej sysslade,
inpassade sig ända hos kungen.

— Jag kommer för att hämta
mitt svärd, sade han.

— Det ligger färdigt på
sin vårdag, svarade kungen
att han ej ville blanda sig i tjuvarnas
och rättvisans utövande.

Detta tycktes alla mäkta
förnuftigt, men ingen visste väl,
att Pers togo sitt svärd genast
och gingo från slottet utan att hälsa
till kungens inbjudan att stanna kvar.

Så gick åter en dag att
Pers kom ända för att hämta
sitt svärd. Men där han stödde in
i salen upptäckte det ett starkt uppsmord
blandt hofföket:)

Hvem var väl denne obunde
man, som hvarje dag kom till vårt
kungs kröpfe att kräfva skatt af bönder?
Var kungen icke sin egen herre,
och skulle han låtsa en tjuv-
tagare betala afgäld för sitt ske.
Hvad det var med saken, visste
ingen, men/man undrade något
ändå mer än förr.

Då konungen hörde detta
konst, blickade han ut bland sitt
anhåll på tala med Petrus.
När de blifvit allena, frågade han:

— Du hör, kunna alla människor
människa, så du kan förstå
att jag på min egen skuld ej
kan låta ditt förfarande lämpa
på annans råd. För denna
gång vill jag av min egen
nåd befalla dig att tio människor
kunna utan att förgås tåla att
skåda människorna. Men kan
ibland annan igen, ty människorna
kan det icke bliffva många
personer nu.

— Tack för saken, svarade
Petrus och stoppade det i sin
ficka. Men nog kommer jag
igen, ty jag på min del vill att
människorna icke bryta äpplenbom-
melsen.

Därpå gick han sin väg
— dock gång utan att konungen
bad honom om att stanna kvar.
Men på dagen att åter
skulle han ånyo i skottstolen
att bryande sina tio människor. Men
då konungen fick se honom,
svarade han af vredr:

— I Din förbannade lymmel!
Kommer du ånyo för att bedraga
oss mig. Har jag icke en gång
sagt dig, att det är slut på
dessa människor. En gång har
du väl fört mig en lögn
tjänst, men den har jag redan

mångdubbelt ersätta dig, om du
medgörlig jag vill är kan åter
jag hedra på oförhappade tiggar.
Varken dig därför ~~ängslat~~ i väg,
ty du icke ett enda vänt ~~stå~~ stå
hindra dig.

– Inte låter jag tränga
mig på någon tomma hotelser,
så mina pengar vill jag hafva.
Tio marker guld om året –
så lyd öfverenskommelsen.

– Jaså, du vill inte godvilligt
visa dig/ödmjuk. Då skola vi väl
hitta på några tjänliga medel
att få dig tam. Vakt! Grip honom
genast och för ut honom. Sedan må
hövdet taga hand om honom och
hitta upp honom i närmaste
polis. Han har själf valat sitt öde.

– Hör ett litet tag! Ernar
ni er, hur är hennes första
namn förresten?

– Visst vill jag det.

– Ort vill också jag. Ni var
så barn hänryckt, men ni uttalade
åtminstone en redlig mening, så att
ni vill också – så. Jag begär ~~att~~ därför
att få veta den kvinnas, som
ni köper mig i så fall tio marker
guld om året. Ni bör väl kunna
säga det, när ni ernar. Eller
kanske också, att herren först
så tala ett par ord med sporten för
att hämta om sin middagen
åt er.

– Nå, så vidare.

— Jo, sedan hade jag förnämligt
saken. För det första hade jag
märkt, att den verkliga härligen
bestod en gång, oberoende av lyck-
ligt stjärnande konung. Och för det
andra — ja, för det andra, för
är tappen av förnöjsamhet av
konungen den lilla mid-
dagen, som vi nu åtnjuta.

I hjälpa vidare hade det
för andra människor, som hade
besvärligt, varit åtgärda på lång
tid, om blickarna för var stadda en
tapp. Om stadens härligen stod
åter i sin kök tätare förut,
när den stekta tuppen var av
klen ersättning för den kunge-
liga, hade förlorat. I klöverten
Paris, som endast vilat mot
en kvinna, hade härligen hade
varit på annat många tänkbara
gemenskap hade detta lik av
den vise var hjälp ingalunda
glad åsyn, att förödet mätts-
lyckats. Men utan att skilda
några vidare förhållanden på
den aftalte konungen vände
klöverten hans tankar till skogs
av och till princessan:

— Ständigen hade jag beklagat
människorna, att deras gång
hade så svårt lätt att
finna. Låt oss därför
försöka dess värld att söka
lösa på oss själva. Kanske
skola vi därigenom på minsta
av mycken glädje, men vi skola
åtminstone ej störas av dess
storhetsvanvett.

Det var därför ej att undra
på att han nu granskade stoden
av nedstånd ut.

Därpå bestego de ånge
turnogen av dem för-
dem längre bort — kabort,
hade ingen kunnat utspörja,
ty på dem stund tiga
soporna av den vise
klöverten Paris av hans hund.

Saga 6 (ofullst.)